

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **A.s.r.o.**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Bohumilem Růnou, advokátem se sídlem HRABA & CONSORTES, v.o.s., Kamlerova 795, 251 01 Říčany u Prahy, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 13, 117 05, Praha 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2013, 47169/2013-MZE-15111,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 22. 10. 2013, 47169/2013-MZE-15111, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo z části změněno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 7. 2013, č. j. KULK 49600/2013. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 33 odst. 1 písm. b), odst. 9 písm. d) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) pokuta 100 000 Kč za správní delikt spočívající v nepředání vybraných údajů z majtkové evidence kanalizace a z její provozní evidence za rok 2012 vodoprávnímu úřadu do 28. 2. 2013. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve snížení uložené pokuty na částku 40 000 Kč s tím, že ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce namítal, že areálová kanalizace není kanalizací pro veřejnou potřebu, na jeho pozemcích se nenachází a s výjimkou části čistírny odpadních vod žalobce nevlastní žádné

vodní dílo, které by mohlo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu, napadeným rozhodnutím byla areálová kanalizace nezákonně prohlášena za veřejnou.

Žalobce nehodlá provozovat kanalizaci pro veřejnou potřebu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích. Rovněž jeho právní předchůdci ■■■ a následně ani ■■■, od níž žalobce koupil část areálu, nebyli provozovatelem veřejné kanalizace či kanalizace pro veřejnou potřebu. Žalobce nebyl v kupní smlouvě informován o tom, že by kupoval takové zařízení a že by takové zařízení bylo vodním dílem. Správní orgány v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nerespektují žalobcovo právo provozovat vodovod a kanalizaci jako areálovou, kterou takto nabyl v dobré víře. Žalovaný či krajský úřad měli dle § 39 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích zahájit řízení, o změně charakteru kanalizace nebylo Ministerstvem zemědělství rozhodnuto.

Žalobce vlastní přípojky kanalizace splaškové, kanalizace dešťové nacházející se na pozemcích st. p. č. ■■■, st. p. č. ■■■ a p. č. ■■■ a dále jímky čistírny odpadních vod nacházející se na pozemku p. č. ■■■, včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. ■■■, ■■■ a ■■■. Chybí pozemky st. p. č. ■■■ a ■■■ a některé další. Žalobce tak vlastní potrubí, které bylo v povolení výstavby čistírny odpadních vod ze dne 5. 8. 1977, č. j. Vod/6174/77-235-Ing.Opl/Sm, charakterizováno jako přípojka a které nebylo postupem podle § 3a odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích přehodnoceno. Dále žalobce upozornil na to, že čistírna odpadních vod není jako celek v jeho vlastnictví. Žalovaný nesprávně uvádí informace z vyjádření orgánu hygieny, když označeným rozhodnutím ze dne 5. 8. 1977 byla povolena čistírna odpadních vod, nikoli sítě, které byly povolovány obecným stavebním úřadem a rozhodnutí o nich nejsou k dispozici. Čistírnou odpadních vod je technologické zařízení, na kterém je čištění prováděno a některé související stavby. Není jasné, kdy k rozdělení majetku čistírny odpadních vod došlo, pravděpodobným vlastníkem technologických zařízení je ■■■. Žalobce tedy není vlastníkem žádného z vodních děl, které by mělo tvořit kanalizaci pro veřejnou potřebu. Ustanovení § 1 písm. g) vyhlášky č. 428/2001 Sb. nelze v daném případě použít, neboť přípojka je vedena přímo na čistírnu odpadních vod. Provozu čištění odpadních vod z bývalého průmyslového areálu se žalobce ujal proto, aby nedošlo k ekologickému kolapsu, kdy se z tohoto hlediska o areál nikdo nestaral. Provozování se děje na základě povolení k vypouštění, ale ani toto vodoprávní rozhodnutí nehovoří o kanalizaci pro veřejnou potřebu. Žalobce zopakoval, že areálové kanalizace byly vždy povolovány obecným stavebním úřadem, nikoli vodoprávním či vodohospodářským, a to jako přípojky, nikoli jako vodohospodářská díla. Žalobce nevlastní celou soustavu vodovodních a kanalizačních přípojek, a tak je nemůže spravovat. V době, kdy žalobce objekt kupoval, na čistírnu odpadních vod přitékalo od třetích osob jen 7,35 m³ vody za den, a žalobce je tedy v dobré víře, že provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu není.

Majetkovou a provozní evidenci takových zařízení za něj vyplnil provozovatel vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu ■■■, prohlášení bylo vyplněno pod tlakem vodohospodářských orgánů chybně, když žalobce při neznalosti věci uvedl, že na kanalizaci i vodovod žalobce jsou napojeni trvale bydlící obyvatelé, což v areálu není možné. Žalobce upozornil na to, že vodoprávní orgány několikrát žádal o sdělení, zda některé části areálu byly re kolaudovány na vodní díla, odpověď nedostal, na místo toho bylo zahájenou sankční řízení. Pře kvalifikace na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu přes výzvu ze strany žalobce neproběhla.

Žalobce upozornil na to, že předchozí správní rozhodnutí o uložení pokuty za porušení povinností vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu neobstála v soudním přezkumu. Podle přesvědčení žalobce jde o odplatu za neúspěchy v řízení a prosazování osobních zájmů zaměstnanců útvaru krajského úřadu.

Správní orgány žalobci neumožnily seznámit se s podklady pro řízení, v rozporu se zákonem o tom nebylo vydáno usnesení. V „Zahájení řízení o pokutě“ nebylo specifikováno, o jaké podklady jde, kdy a kde se s nimi žalobce může seznámit, bylo odkázáno na nepravomocná řízení. Krajský úřad přitom nepostupoval ani podle § 38 odst. 5 správního řádu, pokud nereagoval na dotaz žalobce, kdy a kde se může seznámit s podklady, tedy nahlédnout do spisu.

Žalobce se nadto správního deliktu dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích nemohl dopustit, z logického a gramatického výkladu plyne, že zákonodárce předpokládá předání údajů jak o vodovodech, tak současně a neoddělitelně o kanalizaci, přitom žalobce není vlastníkem vodovodu pro veřejnou potřebu.

Žalovaný ve svém rozhodnutí na řadu argumentů žalobce nereagoval, jednalo se o argumenty týkající se stavebního určení objektů, využívané kapacity, ale i toho, že předchozí vlastníci objektů Likanavata, s.r.o. vlastníkem a provozovatelem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nebyl.

Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového a požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí, které vychází z právního názoru podepsaného soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59A 7/2013-53, se zabýval povinnostmi žalobce jako vlastníka veřejné kanalizace, ostatně jako i v předchozích správních řízeních, vedených ve skutkově a právně obdobných věcech. Jinak uvedl v podstatě shodné skutečnosti, jako byly konstatovány v odůvodnění správních rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení. Jako nedůvodnou odmítl námitku porušení procesních práv žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, upozornil na to, že usnesením ze dne 24. 6. 2013 byl žalobce zpraven o zahájení správního řízení a byla mu zároveň stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům. Žalovaný pak v odvolacím řízení neměl k dispozici žádné podklady, které by žalobci nebyly známy. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že by pokutu dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích bylo možné uložit jen v případech současného provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Navrhoval zamítnout žalobu v celém rozsahu.

III. Zjištění ze správního spisu

Skutkovými okolnostmi případu se soud již podrobně zabýval ve svých předchozích rozsudcích ze dne 22. 5. 2013, č. j. 59A 87/2012-66, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 59A 7/2013-

53. Podklady pro vydání správních rozhodnutí v právě projednávané věci sice nebyly součástí předloženého správního spisu, ale soud je měl k dispozici ve správních spisech, jež mu byly žalovaným předloženy již dříve k posouzení žalob ve skutkové a právně obdobných věcech, vedených pod sp. zn. 59A 86/2013 a 59A 87/2013.

Soud opětovně konstatuje, že ve věci není sporu o tom, že žalobce je na základě Smlouvy kupní o převodu nemovitostí uzavřené dne 21. 2. 2008 s Ing. Petrem Koubou, jako správcem konkurzní podstaty úpadce ■■■, vlastníkem pozemku st. p. č. ■■■ a č. ■■■ a nemovitostí na nich, pozemku p. č. ■■■ a vedlejších staveb na tomto pozemku stojících, a to se vším příslušenstvím a součástmi, tj. včetně inženýrských staveb a venkovních úprav, tzn. mimo jiné včetně přípojky vody, kanalizace splaškové, kanalizace dešťové na pozemcích st. p. č. ■■■, ■■■ a p. č. ■■■ a dále jímky čistírny odpadních vod na pozemku p. č. 972/3 včetně přípojek dešťové a splaškové kanalizace na pozemcích p. č. ■■■, ■■■ a ■■■.

Z úřední činnosti soudu (a to ze správního spisu předloženého soudu žalovaným ve věci vedené pod již zmíněnou sp. zn. 59A 87/2012 a znovu ve věcech pod sp. zn. 59A 86/2013 a 59A 87/2013) mu je známo, a žalobce to potvrzuje v podané žalobě, že vyplnil a příslušnému vodohospodářského orgánu předal majetkovou a provozní evidenci vodovodu, kanalizace a čistírny odpadních vod za rok 2010.

Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2013 krajský úřad žalobci jako vlastníku kanalizace pro veřejnou potřebu uložil dle § 33 odst. 1 písm. b) a odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích pokutu 100 000 Kč za nepředání vybraných údajů z majetkové evidence kanalizace a z její provozní evidence za rok 2012 vodoprávnímu úřadu Městskému úřadu Česká Lípa do 28. 2. 2013, když tímto jednáním byla žalobcem porušena povinnost podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský úřad konstatoval, že se jedná o opakované porušení § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, na povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu byl žalobce upozorněn již několikrát, přesto nápravu nezjednal. Krajský úřad upozornil na právní názor vyslovený zdejším soudem, podle něhož je žalobce vlastníkem kanalizace pro veřejnou potřebu, neboť je vlastníkem části a provozovatelem celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny odpadní vody jiných odběratelů, přičemž povinnosti vlastníka veřejné kanalizace dopadají na všechny vlastníky, jejich stavby a objekty kanalizaci jako věc hromadnou tvoří. Kanalizační potrubí ve vlastnictví žalobce bylo třeba posoudit jako stokovou síť odvádějící odpadní vody do čistírny odpadních vod dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 428/2001 Sb., nikoli jako kanalizační přípojku. Krajský úřad připomněl, že v předchozích správních řízeních byl předložen doklad o koupi nemovitostí, povolení k nakládání s vodami – povolení k vypouštění odpadních vod z biologické ČOV, bylo tak prokázáno vlastnictví části vodních děl, která byla povolena v rámci výstavby bývalého podniku ■■■ a v rámci privatizace zčásti přešla do vlastnictví právního předchůdce žalobce společnosti Likanavata s.r.o. Správní delikty zaniklých společností nebyly řešeny. Zároveň byl žalobce upozorněn na to, že provozuje veřejnou kanalizaci bez příslušného povolení a také nepředává celkové vyúčtování všech položek výpočtu ceny podle cenových předpisů pro stočné. Krajský úřad

odůvodnil výši pokuty opakovaným sankčním řízením a trváním protiprávního stavu po dobu více než dvou let, kdy žalobce nejeví snahu o nápravu.

K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 22. 10. 2013 prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu částečně změnil tak, že uloženou pokutu snížil na 40 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením otázky vlastnictví kanalizace pro veřejnou potřebu, přičemž i on citoval právní rozbor dané problematiky učiněný zdejším soudem v skutkově a právně obdobných věcech. Odmítnul hodnocení kanalizace jako areálové. Skutečnost, že předchozí vlastníci předmětné infrastruktury nebyli sankčně stíháni, ačkoli se pravděpodobně dopouštěli protiprávního jednání, je pro sankční řízení vedené se žalobcem irelevantní. Žalovaný odmítnul, že by se ze strany krajského úřadu jednalo o odplatu za neúspěch v předchozích správních řízeních, je jeho zákonnou povinností protiprávní stav řešit. Připomněl, že v předchozích správních řízeních správní orgány dovozovaly neplnění také povinností vlastníka vodovodu pro veřejnou potřebu, tento právní názor označil soud za nesprávný. Žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení a současně mu byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uzavřel s tím, že žádná pochybení v postupu krajského úřadu neshledal. Snížení pokuty na 40 000 Kč žalovaný odůvodnil odkazem na § 34 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích a zdůraznil stále ještě preventivní funkci pokuty, což ho vedlo ke snížení pokuty ke spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního vztahu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu v dané věci je posouzení, zda na žalobce dopadají povinnosti vlastníka kanalizace podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle něhož *vybrané údaje z majetkové evidence vodovodů a kanalizací a z jejich provozní evidence, stanovené prováděcím právním předpisem, je vlastník vodovodu nebo kanalizace povinen bezplatně předávat vodoprávnímu úřadu, a to každoročně vždy do 28. února za předcházející kalendářní rok*. Povinnost vést majetkovou a provozní evidenci vodovodů a kanalizací jejich vlastníkům ukládá § 5 odst. 1, odst. 2 cit. zákona, když rozsah a způsob vedení těchto evidencí stanoví prováděcí právní předpis (§ 5 odst. 6 cit. zákona). Nepředání vybraných údajů z majetkové a provozní evidence vodovodů a kanalizací podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích právníkem osobou je správním deliktem podle § 33 odst. 1 písm. b) cit. zákona, za nějž lze podle odst. 9 písm. d) tohoto ustanovení uložit pokutu do 500 000 Kč.

Na úvod je třeba konstatovat, že v právě projednávaném případě má soud napadeného rozhodnutí za přezkoumatelné. Výrok rozhodnutí žalovaného ve spojení s potvrzovanou částí prvostupňového rozhodnutí jsou ve vzájemném souladu a srozumitelné, je z nich patrné, v jakém jednání, resp. opomenutí žalobce bylo spatřeno porušení povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích,

výrok rozhodnutí pak není v rozporu ani s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, který zčásti revidoval právní závěry zaujaté v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajským úřadem. Odmítnout je třeba výtky žalobce o nevypořádání se s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný sice výslovně podrobně nereagoval na každý dílčí argument žalobce, ale rozhodnutí (společně s rozhodnutím prvostupňovým, s nímž tvoří jeden celek) je opřeno o popsany skutkový stav, z rozhodnutí lze seznat, jak vcelku o odvolacích námitkách žalovaný uvažil, jakými úvahami byl při posouzení věci veden. Žalovaný zmínil, jak uvažil o případném porušení právních předpisů ze strany právních předchůdců žalobce, rovněž se vypořádal s námitkami směřujícími do porušení procesního postupu krajského úřadu, vypořádal i námitky ve vztahu k závaznosti odůvodnění předchozích soudních rozhodnutí.

Dále soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že uvedeného správního deliktu se nemohl dopustit, neboť § 33 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích předvídá současné a nedílné předání vybraných údajů z majetkové a provozní evidence vodovodů a kanalizací. Výkladu zastávanému žalobcem musí soud oponovat. Byť zákonodárce užil spojku „a“ ve spojení s předáním vybraných údajů z majetkové evidence vodovodů a kanalizací a z jejich provozní evidence, z logiky věci je nutno dovodit, že vlastní-li určitý subjekt pouze kanalizaci sloužící veřejné potřebě, stěžil může vést i majetkovou a provozní evidenci vodovodů pro veřejnou potřebu. Skutečnost, že určitý subjekt může vlastnit pouze kanalizaci pro veřejnou potřebu, nikoli současně veřejný vodovod, plyne nejen z úvodní věty § 33 odst. 1 cit. zákona, ale právě i z § 5 odst. 1, odst. 2, odst. 3 cit. zákona, které předvídají, že povinnost vést majetkovou a provozní evidenci a předávat z ní vybrané údaje příslušnému vodoprávnímu orgánu, stihá vlastníka vodovodu „nebo“ kanalizace. Na podporu tohoto výkladu lze odkázat i na § 6 odst. 1 cit. zákona, jež hovoří o povolení k provozování vodovodu „nebo“ kanalizace, tedy rovněž toto ustanovení neváže vlastnictví vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu na sebe navzájem.

Otázku, zda je žalobce třeba pokládat za vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu soud řešil již ve věcech pod sp. zn. 59A 87/2012 a 59A 7/2013, kdy se zabýval zákonností správních rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu o uložení pokuty žalobci na porušení povinností vlastníka vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Od závěrů uvedených ve shora zmíněných rozsudcích nemá zdejší soud důvod se odchýlit, když i žalobní body jsou víceméně shodné a odůvodnění správní rozhodnutí jsou založena na stejných skutkových a právních závěrech.

Části inženýrských sítí, které žalobce nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 21. 2. 2008 od společnosti Likavata, s.r.o. jako příslušenství kupovaných nemovitostí (budov a pozemků), byly vybudovány v 70. letech a následně kolaudovány v 80. letech 20. století, a to společně se stavbou čistírny odpadních vod pro ■■■■. Dle povolení Sč KNV Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 1977, bezesporu vydaného vodohospodářským orgánem v souladu s tehdy platným ustanovením § 38 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, sloužila povolená stavby čistírny odpadních vod uvedenému výrobnímu areálu. Inženýrské sítě, jež byly povoleny současně s čistírnou odpadních vod, nejsou ve výroku rozhodnutí blíže specifikovány, rozhodnutí v tomto směru odkázalo na projektovou dokumentaci a předchozí územní rozhodnutí. Účelem povolené stavby čistírny odpadních vod a inženýrských sítí bylo dle „předložené projektové dokumentace“ zcela zřejmě „odkanalizování provozní budovy“, a to splaškovou kanalizační přípojkou z kameninových trub, jež byla dimenzována i pro

připojení dalších objektů; zároveň pro odvádění dešťových vod z veškerých zpevněných ploch objektů ZRUP a odvodnění provozní budovy byla povolena dešťová kanalizace s tím, že na hlavní sběrač budou vysazeny odbočky pro připojení dalších objektů realizovaných v dalších etapách s tím, že potrubí bude zaústěno do obtokového příkopu odkaliště. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 7. 1981 pak bylo povoleno užívání povolených staveb, tj. i zmíněných inženýrských sítí k účelu, pro který byly vybudovány. Z uvedeného zcela zřejmě plyne, že čistírna odpadních vod a kanalizační přípojka a dešťová kanalizace sloužily (byly povoleny a následně kolaudovány) výrobnímu areálu ■■■. Ze shora zmíněné kupní smlouvy, jakož i z tvrzení žalobce plyne, že k privatizaci a rozprodeji výrobního areálu ■■■ došlo postupně, což připouštěl i žalovaný při ústním jednání ve věci sp. zn. 59A 87/2012, kdy shodně uvedl, že jednotlivé subjekty si odkupovaly části potrubí a původně se jednalo o vnitřní kanalizaci v rámci průmyslového areálu.

Soud se žalobcem souhlasí, že se v daném případě původně jednalo o tzv. areálovou kanalizaci s čistírnou odpadních vod. Přestože tento právní pojem nedefinují ani právní předpisy dříve platné, ani zákon o vodovodech a kanalizacích, jsou užívány v odborné literatuře a hovoří o nich také důvodová zpráva k zákonu č. 76/2006 Sb., kterým se mění zákon o vodovodech a kanalizacích, a to ve zvláštní části vztahující se k ustanovení § 3a zákona o vodovodech a kanalizacích. Také je třeba zmínit, že ačkoli právní předpisy platné v době vybudování čistírny vod a inženýrských sítí pojmy areálových kanalizací (a také vodovodů) nedefinovaly, upravovaly jejich režim odchylně, což ostatně zmiňuje také shora cit. důvodová zpráva. Takové kanalizační přípojky, ač podle § 38 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, nebyly jinak vodohospodářskými díly, jestliže sloužily výrobním objektům či skupině objektů, které vyžadovaly vlastní rozvodné sítě, byly zákonodárcem zařazeny výslovně do režimu vodohospodářských děl, zároveň bylo definováno, že takové kanalizace (a vodovody) nebyly veřejnými, neboť svým účelem sloužily jen k odvodu vody z objektů uvnitř průmyslových areálů.

Z tohoto důvodu nelze uvažovat o aplikaci ustanovení § 39 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, jehož se dovolává žalobce v souvislosti s nutností rozhodnutí o pře kvalifikaci kanalizace rozhodnutím Ministerstva zemědělství. Zmíněné přechodné ustanovení se vztahuje na případ kanalizace, jež byla podle dřívějších právních předpisů veřejnou, což, jako soud vyložil shora, nebyl případ žalobcem vlastněné kanalizace a jímky čistírny odpadních vod, které byly součástí dřívější neveřejné kanalizace areálové. Žalobce však odmítá přijmout, že kanalizace, ačkoli podle předchozích právních předpisů za veřejnou považována nebyla, se jí stala v důsledku nabytí účinnosti zákona o vodovodech a kanalizacích, pokud splňuje znaky kanalizace v něm uvedené.

Žalobce se stal na základě kupní smlouvy o převodu nemovitostí ze dne 21. 2. 2008 uzavřené se správcem konkurzní podstaty společnosti Likanavata s.r.o. vlastníkem části čistírny odpadních vod. Tuto čistírnu odpadních vod žalobce částečně vlastní (nepochybně jímku na pozemku p. č. ■■■ dle kupní smlouvy o převodu nemovitostí ze dne 21. 2. 2008), je vlastníkem kanalizačního potrubí (byť ne všech jeho částí – není vlastníkem kanalizačního potrubí nacházejícího se na pozemku st. p. č. ■■■ (ve vlastnictví ■■■, opět dle mapy ve spojení se zakreslením kanalizace a čistírny odpadních vod), do něhož jsou nepochybně odváděny odpadní vody dalších odběratelů, tomuto skutkovému závěru se žalobce nikterak nebránil. Rovněž není sporu o tom, že žalobce čistírnu odpadních vod provozuje, a to právě na základě

povolení k vypouštění odpadních vod ze dne 19. 12. 2008, č. j. MUCL/87684/2007. Není rozhodné, že povolení bylo žalobci vydáno k vypouštění vod z biologické čistírny odpadních vod, nikoli z veřejné kanalizace. Takové zvláštní povolení jen pro vypouštění odpadních vod z veřejné kanalizace zákon č. 254/2001 Sb., o vodách, v ustanovení § 8 nepředvídá, resp. v § 16 řeší pouze vypouštění zvlášť nebezpečných látek do kanalizace, nikoli z ní.

Čistírna odpadních vod je dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích zahrnuta do souboru staveb tvořících kanalizaci. Podle tohoto ustanovení je kanalizace *provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Odvádí-li se odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci. Odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Kanalizace je vodním dílem. Jedná se o věc hromadnou (analogicky dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 22 Cdo 944/2007), u které zákon předvídá, že jejich vlastníky mohou být různé subjekty. Povinnosti, které zákon o vodovodech a kanalizacích ukládá vlastníkům kanalizace, je třeba vztáhnout na všechny vlastníky staveb a objektů, které kanalizaci tvoří, nikoli snad pouze na ty, jež jsou vlastníky takového celého provozně samostatného souboru staveb a zařízení. Je-li tedy žalobce vlastníkem části a nepochybně provozovatelem celé čistírny odpadních vod, do které jsou odváděny i odpadní vody jiných odběratelů, dopadají na něj povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu.*

Kanalizační potrubí ve vlastnictví žalobce, kterým jsou jím produkované odpadní vody a odpadní vody dalších odběratelů odváděny do čistírny odpadních vod, je pak třeba posoudit dle § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 428/2001 Sb. jako stokovou síť odvádějící odpadní vody do čistírny odpadních vod; nelze jej vztáhnout pod definici kanalizační přípojky ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, jak se toho žalobce opakovaně dovolává. Žalobcovo potrubí totiž neústí do stokové sítě, ale do čistírny odpadních vod. Tento stav nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalobce nevlastní soustavu všech kanalizačních přípojek, jak namítá.

Povinnosti vlastníka kanalizace pro veřejnou potřebu zakotvené v ustanovení § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích pak stíhají vlastníka kanalizace, která naplňuje znaky kanalizace pro veřejnou potřebu dle cit. zákona. Tyto povinnosti se neodvíjejí teprve od vydání povolení k provozování kanalizace pro veřejnou potřebu ve smyslu § 6 odst. 1 cit. zákona. Pokud se tedy žalobce brání tím, že nedisponuje příslušným povolením k provozování kanalizace pro veřejnou potřebu, a neměl ho dle jeho informací ani jeho právní předchůdce, není to dle přesvědčení soudu rozhodné pro posouzení kanalizace a čistírny odpadních vod jako sloužících pro veřejnou potřebu.

Ani dobrá víra žalobce, že není vlastníkem veřejné kanalizace, založená na tom, že v době, kdy nemovitosti včetně příslušenství nabyt, právní předchůdci neměli povoleno provozování kanalizace pro veřejnou potřebu, není pro posouzení věci rozhodná.

Rovněž fakt, že na čistírnu odpadních vod od třetích osob v době, kdy žalobce předmětné nemovitosti s infrastrukturou nabyt, přitékalo menší množství vod, není pro

posouzení charakteru čistírny odpadních vod a do ní zaústěné kanalizace, podstatná. Rozhodné je posouzení objektů dle relevantních ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích v době rozhodování správních orgánů, v tomto směru soud shledal posouzení otázky vlastnictví kanalizace pro veřejnou potřebu v souladu se zákonem. Pro úplnost lze k množství vody přitékající kanalizačním potrubím žalobce, které tvoří stokovou síť i když ne ve všech jejích částech, na čistírnu odpadních vod, poznamenat, že podle údajů v majetkové evidenci pod č. 5101-706868-25031954-1/1, kterou v minulosti žalobce vyplnil a jež byla součástí správních spisů předložených žalovaným k věcem projednávaným soudem současně pod sp. zn. 59A 86/2013 a 59A 87/2013, toto množství činilo více než 10 m³ vody za den (12,14 m³ vody za den) a počet obyvatel připojených byl vyšší než 50 (80 obyvatel). Žalobce pak ve správním řízení ani před soudem neprokázal, že by se jednalo o nesprávné údaje a že by byly dány okolnosti pro případnou aplikaci § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích.

Soud na základě uplatněných žalobních bodů neshledal ani vady rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobci bylo oznámeno zahájení sankčního řízení písemností ze dne 24. 6. 2013, č. j. KULK 43159/2013, ve kterém byla žalobci usnesením stanovena lhůta 15 dnů k vyjádření. Zároveň bylo uvedeno, že se jedná o postup dle § 36 správního řádu, a žalobce byl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení.

Tento procesní postup považuje soud za zcela odpovídající § 46 odst. 1 správního řádu a dostatečně umožňující realizaci práva žalobce vyjádřit se k věci a seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 2, odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. ve Sb. NSS 2073/2010). Soud nespatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení v tom, že na žalobcovu zmínku v odvolání proti zahájení řízení krajský úřad znovu výslovně žalobci, resp. již jeho právnímu zástupci nesdělil, kdy a kde se lze s podklady pro rozhodnutí seznámit. Místo a lhůta, kdy se žalobce mohl seznámit rovněž seznámit s podklady pro rozhodnutí a k věci se vyjádřit, beze všech pochybností plynou právě z usnesení krajského úřadu ze dne 24. 6. 2013, č. j. KULK 43159/2013. V této písemnosti byl daný správní orgán označen a byla v něm označena i oprávněná úřední osoba v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu, byla zde specifikována i lhůta, která byla žalobci poskytnuta k uplatnění procesních práv před vydáním vlastního rozhodnutí v I. stupni sankčního řízení. Žádné ustanovení správního řádu pak správnímu orgánu neukládá, aby v poučení o možnosti realizace práva dle § 36 odst. 3 správního řádu účastníku řízení přímo sdělil popsal správního spisu, tj. označil konkrétní podklady, které hodlá vzít za základ pro vydání rozhodnutí. Žalobce ostatně ani nenamítá a nespecifikuje, s jakými podklady se nemohl v důsledku postupu krajského úřadu, potažmo žalovaného, seznámit a jak toto mohlo mít vliv na samotné rozhodnutí o uložení pokuty.

Soud nezjistil ani porušení § 38 odst. 5 správního řádu, podle něhož *odepře-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení. Z obsahu správního spisu neplyne, že by se žalobce kdy dostavil ke krajskému úřadu k nahlížení do spisu, které by mu bylo tímto správním orgánem přímo odepřeno. Za takové situace nebylo povinností krajského*

úřadu postupovat dle zmíněného ustanovení správního řádu. Soud připomíná, že skutkové otázky nebyly mezi žalobcem a správními orgány sporné, byly řešeny v minulosti, přičemž právní názor správní orgány zaujaly na základě vyhodnocení podkladů, jež měl žalobce buď sám k dispozici, nebo s nimi byl seznámen již v předchozích správních řízeních.

Již vůbec pak nelze přitakat poznámkám žalobce, jež ve vedení sankčního řízení spatřuje odplatu a prosazování osobních zájmů zaměstnanců krajského úřadu. Důkazy pro takové osočování správního orgánu I. stupně ve správních spisech soud nenalezl. Krajský úřad a následně i žalovaný se naopak řádně v souladu s § 14 správního řádu zabývali žalobcem vznesenými námitkami podjatosti vůči zaměstnancům krajského úřadu. Žalobce pak v řízení před soudem ve způsobu jejich vyřízení porušení zákona nenamítal.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Soud neshledal žalobní námitky důvodné, proto žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou. Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání k projednání věci, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem soudu.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně náklady řízení před soudem nepřesáhly náklady běžné činnosti správního orgánu, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. května 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu